

[*Arbor intrat — 1*]

Per què véns, dòcil, avui que no t'invoc /
i vas, obscena, somrient al meu costat, /
saltarejant, grotesca, com una que fos jove, /
cercant /
amb cec desig els meus ulls que s'afanyen /
a defugir els teus ulls, a no mirat? /
Per què, amb frisança d'estel, /
em menes cap a àrides marines /
on els arbres creixen de genolls /
sota el fus del llebeig /
i enrobada de pedra et confons amb l'abisme /
i amb disfressa d'onada t'ajeus dins la mar? /

Quin estrany gest, Cíbele, /
que de tan dolç no m'espanta? /

Andreu Vidal

«*Els dies tranquils*», València, Gregal llibres, 1988.